

selv, mistvivlende om Alt, et sløvt og viljeløst Bytte for sine Omgivelsers Overtalelser, havde søgt Glemsel for sine fejlslagne Forhaabninger i Livets Tummel og været paa Nippet til at sælge sin Sjæl til Torvets Afguder. Endnu kunde han gennemisnes af Gru ved Erindringen om hin mørke Vinteraften, da han efter sin afdøde Svogers overdaadige Fødselsdags-selskab kom hjem til sin ensomme Stue, ophedet af Mad og Vin, forvirret af Festens Lys og Flitter, betaget af Frk. Ragnhilds hvide Skuldre over den mørke Silke. I Stuen var der mørkt. Han afstrøg en Svovlstik for at tænde Lampen, og i det samme faldt hans Blik paa det store, torne-kronede Kristushoved, der hang paa Væggen over Bordet. Han fór sammen. I det flakkende Lys-skær var det for ham, som om Billedet med ét blev levende. De tunge Øjenlaag løftede sig, de dybe Øjne saa' paa ham med et til Døden bedrøvet Blik, der syntes at sige: „Hvi svigter du mig?“ — Han tabte Tændstikken af Rædsel og sank ned paa en Stol. Skælvende over hele Legemet blev han siddende i Mørket, med Ansigtet trykket ned i sine Hænder, og turde ikke se op.

Hin Nat begyndte den fortærende Sjælekamp, den vilde Forfærdelse over sig selv, som siden ikke havde givet hans Tanker Ro hverken Dag